

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 ^ שאלה-challenge
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מירא-statement
 ■ ראייה-proof
 ! תירוץ-answer
 ^ שאלה-challenge

מקרא-key:

Talmud Navigator

תמורה-ולד חטאת	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכל מודים שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה לא נחלקו אלא בבה לימלך	גופא-רב הונא אמר רב:												◊
לא עשו תקנה בקדשים ואמרינן התכפר בשאינה אבודה ואבודה מתה	דרבי סבר:												◊
עשו תקנה בקדשים ואמרינן לך התכפר באבודה ושאינה אבודה תרעה	ורבנן סברי:												◊
ולא עשו תקנה בקדשים?	מותיב רב משרשיא:												◊
(ויקרא ו') יאכלו מה ת"ל - מלמד שאם היתה אכילה מועטת - אוכלין עמה חולין ותרומה, כדי שתהא נאכלת על השבע. יאכלו מה ת"ל - שאם היתה אכילה מרובה, אין אוכלין עמה חולין ותרומה - כדי שלא תהא נאכלת על הגסה.	והתניא:												◊
מאי לאו אפילו רבי?													◊
לא, רבנן.													◊
הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה - שאבודה מתה, על מה נחלקו - במתכפר באבודה, דרבי סבר, מפריש לאיבוד - כאיבוד דמי, ורבנן סברי לאו כאיבוד דמי	רבי אבא אמר רב:												◊
השני ירעה עד שיסתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה - שאין חטאת ציבור מתה	תנן:												◊
הא דיחיד - מתה													◊
בעלי חיים אינן נידחין, כשהוא מתכפר - בשני שבזוג ראשון מתכפר	ואמר רב:												◊
ואידך בתרא - הוה ליה כמפריש לאיבוד, וטעמא - דציבור, הא דיחיד - מתה													◊
מאי לאו אפי' רבנן?													◊
לא, רבי היא.													◊
המפריש חטאת ואבדה, והקריב אחרת תחתיה - תמות.	תנן:												◊
טעמא - דקריבה, הא לא הקריבה - תרעה, ל"ש מתכפר באבודה, לא שנא מתכפר בשאינה אבודה, לא שנא משך, ולא שנא לא משך, תיובתא דתרוייהן													◊
מילתא דפסיקא ליה - קתני, מילתא דלא פסיקא ליה - לא קתני.													◊
המפריש מעות לחטאת ואבדו, והפריש אחרים תחתיהם, ואח"כ נמצאו המעות - יביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה	תנן:												◊
טעמא - דמתכפר מאלו ומאלו, הא מאחד - יוליכם לים המלח, לא שנא מתכפר באבודה, ולא שנא מתכפר בשאינה אבודה, ולא שנא משך, ולא שנא לא משך, תיובתא דתרוייהן													◊
הכא נמי, מילתא דפסיקא ליה - קתני, ומילתא דלא פסיקא ליה - לא קתני.													◊
המפריש שני ציבורי מעות לאחריות - מתכפר באחד מהן, ושני - יפלו לנדבה	ר' אמי:												◊
אליבא דמאן?													◊
אילימא אליבא דרבי													◊
פשיטא דיפלו לנדבה, ע"כ לא קאמר רבי אלא במפריש לאבוד, אבל לאחריות - מודה													◊
ואלא אליבא דרבנן													◊
פשיטא ליה דיפלו לנדבה ק"ו, השתא מפריש לאיבוד אמור רבנן לאו כאיבוד דמי, לאחריות מיבעיא?													◊
ואלא אליבא דר"ש איצטריכא ליה, מהו דתימא לית ליה לר"ש נדבה - קמ"ל דאית ליה נדבה.													◊
ומי מצית אמרת דלית ליה נדבה לר"ש?													◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

תמורה-ולד חטאת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא ימנה ישראל עם הכהן על הבכור.	דתנן, ב"ש:									!	◇	כד.
פסולי המוקדשין מאן תנא?										^		כד.
ר' אלעזר בר"ש היא	רב חסדא:									!	◇	כד.
היו לפניו שתי חטאות, אחת תמימה ואחת בעלת מום, תמימה - תקרב, בעלת מום - תפדה. נשחטה בעלת מום, עד שלא נזרק דמה של תמימה - מותרת, משנזרק דמה של תמימה - אסורה.	ת"ק:									!	◇	כד.
אפילו בשר בעלת מום בקדירה, ונזרק דמה של תמימה - יוצא לבית השריפה.	רבי אלעזר בר"ש:									!	◇	כד.
ורב חסדא, לוקמה אידי ואידי כב"ש										ז		כד.
דלמא כי אמרי ב"ש בבכור - דקדושתיה מרחם, אבל פסולי המוקדשין - לא.										!	◇	כד.
ולקמא אידי ואידי - כר"א בר"ש										ז		כד.
דלמא כי אמר ר"א ברבי שמעון בפסולי [מוקדשין] - דאלימי למיתפס פדיונן, אבל בבכור - לא.										!	◇	כד.
ור"א בר"ש, לית ליה הא דתנן:										ז		כד.
כל פסולי המוקדשין נשחטין באיטליז, ונמכרין באיטליז, ונשקלין בליטרא	[תנן]									ז	◇	כד.
אלמא: כיון דשרית ליה טפי וחבין										ז		כד.
מה שמשביח בעור פוגם בבשר.	רב מרי בריה דרב כהנא:									!	◇	כד.
מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים.	במערבא משמיה דרבינא:									!	◇	כד.
גזירה שמא יגדל מהם עדרים עדרים.	רבי יוסי בר אבין:									!	◇	כד.
הדרן עלך וולד חטאת											◇	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תמורה-כיצד מערימין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ל"א: שכן קדושה חיילא עליה, או דלמא: בכור הוי - שכן קדושתו מרחם?													ה.
מאי תיבעי לך? היינו דבעי אילפא		א"ל: [רב ששת]											ה.
אמר על הלקט עם נשירת רובו יהא הפקר, לקט הוי או הפקר הוי? לקט הוי - שכן קדושתו בידי שמים, או דלמא הפקר הוי - שכן זוכין בו עניים ועשירים?		[דבעי אילפא]											ה.
מאי תיבעי ליה? דברי הרב ודברי תלמיד דברי מי שומעים?		ואמר אביי:											ה.
ה"נ: דברי מי שומעים?													ה.
האומר ולדה של זו עולה והיא שלמים - דבריו קיימים.													מ.
היא שלמים וולדה עולה - הרי זה ולד זבחי שלמים - דברי ר' מ,		[ר"מ]											ה.
אם לכן נתכוין תחלה, והאיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחת - דבריו קיימין, ואם משאמר הרי זו שלמים נמלך ואמר ולדה עולה - הרי זו ולדה שלמים.		ר' יוסי:											ה.
הפריש חטאת מעוברת וילדה, רצה - בה מתכפר, רצה - בולדה מתכפר.		ר' יוחנן:											ה.
מ"ט?													ה.
אם שיירו משוייר, עובר לאו ירך אמו הוא דהוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות, רצה - מתכפר בה, רצה - מתכפר בחבירתה.		קסבר ר' יוחנן:											ה.
היא שלמים וולדה עולה - הרי זה ולד שלמים		מותיב רבי אלעזר:											ה.
ואי סלקא דעתך שיירו משוייר, הרי זה ולד שלמים? הרי זו שלמים בעי ליה למיתנא													ה.
בר מינה דהיא, הא אמר רב לתנא, תני הרי זו שלמים.		רב טבלא:											ה.
האומר לשפחתו הרי את שפחה וולדך בן חורין, אם היתה מעוברת - זכתה לו.		מיתיבי:											ה.
אי אמרת בשלמא אם שיירו אינו משוייר עובר ירך אמו מש"ה זכתה לו, והוי ליה כמשחרר חצי עבדו, ומני - רבי היא													ה.
המשחרר חצי עבדו יצא לחירות דגיטו וידו באין כאחת.		כדתניא:											ה.
אלא אי אמרת שיירו משוייר ועובר לאו ירך אמו הוא, אמאי זכתה לו?													ה.
נראין דברים שהעבד זוכה לקבל גט שחרורו של חברו מיד רבו שאינו שלו, ולא מיד רבו שלו דיד עבד כיד רבו דמי		והא תניא:											ה.
אלא ש"מ: אם שיירו - אינו משוייר, ותיבתא דרבי יוחנן, תיובתא.													ה.
לימא אם שיירו משוייר תנאי היא?													ה.
האומר לשפחתו הרי את בת חורין וולדך עבד - ולדה כמוה - דברי ר' יוסי הגלילי		תניא: [ר' יוסי הגלילי]											ה.
דבריו קיימין, משום שנאמר (שמות כ"א) האשה וילדיה תהיה לאדוניה.		חכמים:											ה.
קרא מאי תלמודא לרבנן?													ה.
קרא אמר רבי יוסי הגלילי, דקתני: ולדה כמוה, שנאמר האשה וילדיה תהיה לאדוניה, בזמן שהאשה לאדוניה - ולדה לאדוניה אין האשה לאדוניה אין הולד לאדוניה.		רבא:											ה.
מאי לאו בהא קמיפלגי:													ה.
אם שיירו אינו משוייר		דרבי יוסי הגלילי סבר:											ה.
אם שיירו משוייר		ורבנן סברי:											ה.
דכולי עלמא - אם שיירו משוייר והכא היינו טעמא, דאמר קרא האשה וילדיה תהיה לאדוניה.		אמר לך ר' יוחנן:											ה.

Talmud Navigator

■ **מימרא-statement** ■
 ⚡ **קושיא-challenge** ⚡
 ^ **שאלה-question** ^
 ! **תירוץ-answer** !
 ■ **ראיה-proof** ■

♦ **חולקים-disputants** ♦
 ◊ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment** <
 O **מעשה-story** O

מקרא-key:

תמורה-כיצד מערימין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא ודאי לימא כי הני תנאי										ז		כה:
השוחט את החטאת ומצא בה בן ד' ח' תני חדא: אין נאכלת אלא לזכרי כהונה, ואינה נאכלת אלא ליום ולילה אחד, ואינה נאכלת אלא לפנים מן הקלעים.	דנתיא: [תני חדא]	♦	■							ז		כה:
נאכלת לכל אדם, ונאכלת בכל מקום, ונאכלת לעולם.	ותנאי אידך:	♦	■							ז		כה:
מאי לאו בהא פליגי, דח"ק דקא משוי לעובר כאימיה סבר שיירו משוייר ותנא בתרא דלא משויל עוברכאימיה סבר שיירו אינו משוייר										ז		כה:
דכ"ע אם שיירו משוייר, והני תנאי בהא קמפלגי, דמר סבר ולדי קדשים - בהוייתן הן קדושים, ומר סבר, ולדי קדשים - במעי אמנן הן קדושים.	אמר לך ר' יוחנן:									!		כה:
ואיבעית אימא: לא קשיא, כאן - בשהקדישה ולבסוף נתעברה, כאן - בשנתעברה ולבסוף הקדישה.										!		כה:
ממאי דטעמא דרבי יוחנן אם שיירו משוייר, דלמא היינו טעמא דר' יוחנן דאדם מתכפר בשבחה הקדש?	מתקף לה רבא:									ז		כה:
רבי אלעזר תלמידיה דרבי יוחנן, וייתיב לקמיה דרבי יוחנן, ולא אהדר ליה האי שניא - ואת אמרת טעמא דר' יוחנן משום דאדם מתכפר בשבחה הקדש?	אמר ליה רב המנונא:									!		כה:
אם משאמר הרי זו שלמים נמלך כל.												כה: <
פשיטא ולדן שלמים, אלא כל אימת דבעי מימלך?										ז		כה:
לא נצרכה אלא שאמר בתוך כדי דיבור, מהו דתימא תוך כדי דיבור כדיבור דמי והאי עיוני הוא דקמעין - קמ"ל.	רב פפא:									!		כה:
הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים - הרי זו תמורת עולה - דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]	♦	■									כה: מ
אם לכן נתכוין תחלה, הואיל ואי אפשר לקרות ב' שמות כאחת - דבריו קיימים, ואם משאמר תמורת עולה, נמלך ואמר תמורת שלמים - הרי זו תמורת עולה.	רבי יוסי:	♦	■									כה:
הכל מודים באומר תחול זו ואחר כך תחול זו דברי הכל - תפוס לשון ראשון. לא תחול זו א"כ חלתה זו - תרווייהו קדשי. לא נחלקו אלא כגון משנתינו, דאמר תמורת עולה תמורת שלמים	ר' יצחק ברבי יוסי א"ר יוחנן:											כה: ג
מדהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים, ואמר תמורת עולה תמורת שלמים, הריא ליה כאומר תחול זו ואח"כ תחול זו ותפוס לשון ראשון	דר' מאיר סבר:	♦	■									כה: כו
אי אמר תמורת עולה ושלמים, הוה אמינא - קדושה ואינה קריבה, קמ"ל:	ורבי יוסי סבר:	♦	■									כה: כז
האומר בהמה זו חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים - כולה תקרב עולה - דברי ר"מ	תנאי: [ר"מ]	♦	■									כה: כח
תרעה עד שתסתאב, ותימכר, ויביא בדמי חציה תמורת עולה, ובדמי חציה תמורת שלמים	חכמים:	♦	■									כה: כט
אם לכך נתכוון מתחלה, הואיל וא"א להוציא שני שמות כאחת - דבריו קיימין.	ר' יוסי:	♦	■									כה: לו
רבי יוסי היינו רבנן										ז		כה: לז
כולה רבי יוסי קתני לה.										!		כה: לח
בהמה חציה עולה וחציה חטאת - תיקרב עולה - דברי ר"מ	תנאי אידך: [ר"מ]	♦	■									כה: לט
תמות.	ר' יוסי:	♦	■									כה: לו
ושוין באומר חציה חטאת וחציה עולה - שתמות.												כה: לז
שוין מני - ר"מ												כה: לח
פשיטא										ז		כה: לט
מהו דתימא: אי לאו דאשמעינן הוה אמינא טעמא דר"מ לאו משום תפוס לשון ראשון, אלא היינו טעמא - חטאת מעורבת - קריבה, ואפילו כי אמר חציה חטאת והדר אמר חציה עולה - קריבה, קמ"ל דלא.										!		כה: לו
אמר בהמה זו חציה עולה וחציה שלמים - קדושה ואינה קריבה ותימכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים ועושה תמורה ותמורתו כיוצא בו.	תנאי אידך:											כה: לז
קדושה ואינה קריבה	אמר מר:											כה: לח

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:

תמורה-כיצד מערימין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל		
מני - רבי יוסי היא																								כו.	
פשיטא																									כו.
דקדושה ואינה קריבה תמורתה איצטריך ליה, דמהו דתימא: נהי דהיא לא קרבה - תמורתה תקרב, קא משמע לן, מאי שנא היא דלא קרבה - דהויא לה קדושה דחוויה, תמורתה נמי - מכח קדושה דחוויה קאתיא.																									כו.
בהמה של שני שותפים, הקדיש חציה שלו, וחזר ולקח חציה אחרת והקדישה - קדושה ואינה קריבה, ועושה תמורה, ותמורתה כיוצא בה.		רבי יוחנן:																							כו.
שמע מינה תלת																									כו:
ש"מ - בעלי חיים נדחין																									כו:
וש"מ - קדושת דמים נדחה																									כו:
ושמע מינה - דיחוי מעיקרו הוי דיחוי.																									כו:
הכל מודים היכא דאמר חציה עולה וחציה מעשר - דברי הכל עולה קריבה, היכא דאמר חציה תמורה וחציה מעשר מאי? תמורה קריבה - שכן נוהגת בכל הקדשים, או דלמא מעשר קרובה, שכן מקדיש לפניו תיקו.		אביי:																							כו:
הרי זו תחת זו, תמורת זו, חליפי זו - הרי זו תמורה.																									כו:
זו מחוללת על זו - אין זו תמורה ואם היה הקדש בעל מום - יוצא לחולין, וצריך לעשות לו דמים.																									כו:
למימרא דתחת לישנא דאתפוסיה הוא																									כו:
קדשי בדק הבית, אמר חליפי זו תמורת זו - לא אמר כלום, תחת זו מחוללת על זו - דבריו קיימין.		ורמינהו:																							כו:
ואי סלקא דעתך דתחת לישנא דאיתפוסיה היא, מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?																									כו:
תחת - משכחת לה לישנא דאיתפוסיה ולישנא דאחולי לישנא דאתפוסיה - דכתיב (ויקרא י"ג) ואם תחתיה תעמוד בההרת, דאחולי - דכתיב (ישעיהו ס') תחת הנחושת אביא זהב, והלכך, גבי קדשי מזבח דעבדין תמורה - לישנא דאתפוסיה הוא, גבי קדשי בדק הבית דלא עבדין תמורה - לישנא דאחולי הוא.		אביי:																							כו:
אפילו בקדשי מזבח משכחת לה לישנא דאחולי הוא, כגון שהיה הקדש בעל מום.		רבא:																							כו.
אפילו בבעל מום נמי משכחת לה לישנא דאחולי ומשכחת לישנא דאתפוסיה - ידו אקודש - חול הוי, ידו אחול קודש הוה.		רב אשי:																							כו.
הוי לפניו שתי בהמות של קדש בעלות מום, ושתי בהמות של חולין תמימות, ואמר הרי אלו תחת אלו מהו? מי אמר לאתפוסיה - ולקי, או דלמא: כל היכא דאיכא היתרא - לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא? ואח"ל, כל היכא דאיכא היתרא - לא שביק איניש ועביד איסורא, הוי לפניו שתי בהמות של קודש, ואחת מהן בעלת מום, ושתי בהמות של חולין ואחת מהן בעלת מום, ואמר הרי אלו תחת אלו מהו? מי אמר תמימה תחת תמימה - לאתפוסיה, בעלת מום תחת בעלת מום - לאחולי, או דלמא: תמימה דחולין - תחת בעלת מום דהקדש, בעלת מום דחולין - תחת תמימה דהקדש, ותרוייהו לקי?		בעי אביי:																							כו.
ואם ת"ל: כל היכא דאיכא היתרא - לא עביד איסורא, ולאחולי הוא ולא לקי הוי לפניו שלש בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום, ושלשה בהמות של חולין תמימות, ואמר הרי אלו תחת אלו מי אמרינן מדתמימות תחת תמימות - לאתפוסיה, תמימות נמי תחת בעלת מום - לאתפוסיה, או דלמא: הכא נמי, כל היכא דאיכא היתרא - לא עביד איסורא, וההיא בתרייתא לאחולי הוי?																									כו.
ואם תימצי לומר: הכא נמי, כיון דאכתי גברא לא איתחזק באיסוריה - לא שביק היתרא ועביד איסורא הוי לפניו ארבע בהמות של קדש ואחת מהן בעלת מום, וארבע בהמות של חולין, ואמר הרי אלו תחת אלו מהו? הכא ודאי כיון דאיתחזק גברא באיסוריה (בכולן) - לקי בארבע מלקיות, או דלמא - אע"ג דאיתחזק באיסורא, לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא, והוי בתרייתא לאחולי הוי?		בעי רב אשי:																							כו.
תיקו.																									כו.
אם היתה הקדש בעל מום יצא לחולין כו.																									כו.
יצא לחולין - דבר תורה, וצריך לעשות דמים - מדבריהם.		ר' יוחנן:																							כו.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
תמורה-כיצד מערימין	מימרא	מאן דאמר												
	אף צריך לעשות דמים - דבר תורה.	ר"ל:										♦	◊	כו.
	במאי עסקינן?											^		כו.
	אי נימא אונאה											!	◊	כו.
	בהא נימא ר"ל, אף צריך לעשות דמים דבר תורה?											⌚		כו.
	אלו דברים שאין להם אונאה העבדים, והשטרות, והקרקעות, וההקדשות	והא תנן:										⌚	◊	כו.
	אלא אבטול מקח											!	◊	כו.
	בהא נימא ר' יוחנן צריך לעשות דמים מדבריהם?											⌚		כו.
	אקרקעות דחולין - אונאה - אין להן, ביטול מקח - יש להם	והאמר רבי ירמיה משמיה דרבי יוחנן:										⌚	◊	כו:
	אהקדשות - אונאה - אין להן, ביטול מקח - יש להם	ורבי יונה משמיה דרבי יוחנן:										⌚	◊	כו:
	לעולם אביטול מקח, ואיפוך.											!	◊	כו:
	ומי מצית אמרת איפוך? הניחא למ"ד אהקדשות - וכ"ש אקרקעות אלא למאן דאמר אקרקעות, אבל הקדשות אין להן ביטול מקח, היכי איפוך להא?											⌚		כו:
	לא תיפוך	אמר לך רבי ירמיה:										!		כו:
	לימא בדשמואל קא מיפלגי											⌚	◊	כו:
	הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה - מחולל	דאמר שמואל:										⌚	◊	כו:
	לית ליה דשמואל	דר' יונה:										⌚		כו:
	אית ליה דשמואל	ורבי ירמיה:										⌚		כו:
	לא בין דמר ובין דמר - אית ליה דשמואל											!		כו:
	כי אמר שמואל - דיעבד, אבל לכתחלה - לא אמר	דרכי יונה סבר:	♦	■	!								◊	כו:
	אפילו לכתחלה.	ורבי ירמיה סבר:	♦	■	!								◊	כו:
	ואיבעית אימא: לעולם לא תיפוך, ודקא קשיא לך מתניתין דאלו דברים: הקדשות - כדרב חסדא											!	◊	כו:
	מאי אין להן אונאה - אינן בתורת אונאה, דאפילו פחות מכדי אונאה חוזר.	דאמר רב חסדא:										!	◊	כו:
	לא אמרן אלא דשמוי בי תרי, אבל שמוי בי תלתא, ואע"ג דאתי במאה - לא הדר.	עולא:											◊	כו:
	איני											⌚		כו:
	היכא אמר מאה כתרי ותרי כמה - לענין עדות, אבל לענין אומדנא - בתר דעות אזלינן	והאמר רב ספרא:										⌚	◊	כו:
	ותו דאפילו תלתא ותלתא לא אזלינן בתר בתרא? דיד הקדש על העלייגה											⌚		כו:
	צריך לעשות דמים - מדבריהם, וכל דרבנן - אקילו בה רבנן.	קסבר עולא:										!	◊	כו:
	הרי זו תחת עולה תחת חטאת - לא אמר כלום.												■	כו:
	תחת חטאת זו ותחת עולה זו תחת חטאת ותחת עולה שיש לי בבית היה לו - דבריו קיימים.												■	כו:
	אמר על הבהמה טמאה ועל בעלת מום הרי אלו עולה - לא אמר כלום.												■	כו:

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	מירא- קושיא- שאלה- תירוץ- ראייה-
key-מקרא:	

תמורה-כיצד מערימין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כז:
הרי אלו לעולה - ימכרו, ויביא בדמיהם עולה.														כז:
מתני' דלא כרבי מאיר, דאי כר"מ - הא אין אדם מוציא דבריו לבטלה.		רב יהודה אמר רב:												כז:
הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיו עולה:														כז:
טעמא - דבהמה טמאה ובעלת מום דלא חזיין - לא בעיין מומא, אבל מפריש נקבה לאשם או לעולה - בעיין מומא														כז:
מתני' דלא כר"ש		רב יהודה אמר רב:												כז:
תימכר שלא במום.		דתנן, ר"ש:												כז:
הדרן עלך כיצד מערימין														

<p> ■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge < שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>		<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מקרא-key ■ תמורה-כל האסורין </p>	
מאן דאמר		מ		א	
כל האסורין לגבי מזבח אוסרין בכל שהן הרובע, והנרבע, והמוקצה, והנעבד, והאתנן, ומחיר, והכלאים, והטרפה, ויוצא דופן.					■
איזהו מוקצה - המוקצה לעבודת כוכבים, הוא אסור ומה שעליו מותר.					■
ואיזהו נעבד - כל שעובדין אותו, הוא ומה שעליו אסור					■
וזה וזה מותר באכילה.					■
אוסרין בכל שהן	אמר מר				■
מאי קמ"ל דלא בטלי ברובא.					⚡
כל הקדשים שנתערבו בחטאות מתות או בשור הנסקל, אפי' אחד ברבוא - ימותו	תנינא:				⚡
וקשיא לן מאי קאמר					⚡
ומשנינן הכי קתני נתערבו בהן מחטאות מתות או שור הנסקל אפילו אחד ברבוא - ימותו					⚡
איצטריך, ס"ד אמיא: התם הוא - דאיסורי הנאה, אבל הכא, דלאו איסורי הנאה - אימא ליבטל ברובא, קמ"ל.					⚡
ורובע ונרבע נמי תנינא					⚡
נתערבו ברובע ונרבע - ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין	[תנינא:]				⚡
חדא בחולין וחדא בקדשים וצריכי, דאי אשמועינן גבי קדשים - משום דמאיסי, אבל גבי חולין - אימא ליבטלי.	רב כהנא, אמריתיה לשמעתיא קמיה דרב שימי בר אשי, אמר לי:				⚡
ובחולין נמי תנינא					⚡
ואלו אסורין ואוסרין בכל שהן: יין נסך, ועבודת כוכבים, וציפרי מצורע, ועורות לבובין, ושעיר נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, וחולין שנשחטו בעזרה, המשתלה - הרי אלו אסורין ואוסרין בכל שהן.	[תנינא:]				⚡
צריכי, דאי אשמועינן התם - דלהדיוט אבל לגבוה אימא לא נפסידנהו לכוליה ואי אשמועינן הכא - דלגבוה דמאיסי, אבל להדיוט - אימא - איסורי הנאה ליבטלו ברובא, קמ"ל.					⚡
הרובע ונרבע מנלן דאיסורי לגבוה?					⚡
(ויקרא א') מן הבהמה - להוציא רובע ונרבע	דתנו רבנן:				⚡
והלא דין הוא ומה בעל מום שלא נתעבדה בה עבירה - פסול לגבי מזבח, רובע ונרבע שנעבדה בהן עבירה - אינו דין שאסורין לגבי מזבח?					⚡
חורש בשור וחמור יוכיח, שנתעבדה בו עבירה - ומותר לגבי מזבח					⚡
מה לחורש בשור וחמור - שאין חייבין מיתה, תאמר ברובע ונרבע - שחייבין מיתה					⚡
טול לך מה שהבאתה - הרי שנתעבדה בהן עבירה בשני עדים. נעבדה בהן עבירה על פי עד אחד, או על פי הבעלים מניין?					⚡
אני אדוננו, ומה בעל מום - שאין התראת שני עדים פוסלתו מאכילה, הודאת עד אחד - פוסלתו מהקרבה, ברובע ונרבע שהודאת שני עדים פוסלתו מאכילה, אינו דין שהודאת עד אחד פוסלתו מהקרבה	רבי שמעון:				⚡
ת"ל מן הבהמה - להוציא רובע ונרבע - והא אתיא מדינא?					⚡
משום דאיכא למימר - מעיקרא דינא פירכא, מה לבעל מום - שכן מומו ניכר, תאמר ברובע ונרבע - שאין מומו ניכר והואיל ואין מומו ניכר - יא כשר לגבי מזבח - ת"ל (ויקרא א') מן הבהמה - להוציא רובע ונרבע	רב אשי:				⚡
מן הבקר - להוציא את הנעבד					⚡
והלא דין הוא, ומה אתנן ומחיר שצייפויין מותרין - הן אסורין, נעבד שצייפויי אסור - אינו דין שהוא אסור?					⚡
או חילוף, ומה אתנן ומחיר שהן אסורין - צייפוייהן מותרין, נעבד שמתר - אינו דין שיהא צייפוי מותר?					⚡

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא ■ challenge- קושיא † question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראייה ■ </p>														
תמורה- כל האסורין		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
א"כ ביטלת (דברים ז) לא תחמוד כסף וזהב עליהם ולקחת לך																כה:
אני אקיימנו, לא תחמוד כסף וזהב עליהם - בדבר שאין בו רוה חיים, אבל בדבר שיש בו רוה חיים, הואיל והוא מותר - יכול יהא ציפוי מותר - ת"ל מן הבקר - להוציא את הנעבד.																כה:
טעמא - דמעטי' קרא, הא לא מעטי' קרא - ציפוי מותר? והכתיב: (דברים יב) ואבדתם את שמם - כל העשוי לשמם	מתקף לה רב חנניא:															כה:
הוא - לכנות להם שם הוא דאתא, לבית גליא - קרינן אותו בית כריא, פני המולך - פני כלב, עין כל - עין קוץ.																כה:
ואיפוך אנא: מן הבהמה - להוציא את הנעבד, מן הבקר - להוציא רובע ונרבע																כה:
התם מעניינא דקרא והכא מענייני דקרא, גבי בהמה כתיב - (ויקרא כ) ואיש כי יתן שכבתו בבהמה מות יומת, גבי בקר כתיב - (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב.																כה:
(ויקרא א) מן הצאן - להוציא את המוקצה, ומן הצאן - להוציא את הנוגח.																כה:
אם נאמר רובע - למה נאמר נוגח, ואם נאמר נוגח - למה נאמר רובע? לפי שיש ברובע מה שאין כן בנוגח, ויש בנוגח מה שאין כן ברובע - שהרובע עושה אונס כרצון, מה שאין כן בנוגח יש בנוגח - שהנוגח משלם את הכופר, מה שאין כן ברובע הוצרך לומר רובע והוצרך לומר נוגח.	ר"ש:															כה:
והאי תנא מייתי לה מהכא																כה:
הרובע והנרבע הרי הם כקדשים שקדם מום עובר להקדשן, וצריכין מום קבוע לפדות עליהן, שנאמר כי משחתם בהם מום במ.	דתניא:															כה:
מאי תלמודא?																כה:
חסורי מיחסרא והכי קתני: מנין שהן אסורין - ת"ל (ויקרא כ"ב) כי משחתם בהם מום במ																כה:
כל מקום שנאמר השחתה אינו אלא דבר ערוה ועבודת כוכבים דבר ערוה דכתיב (בראשית ו) כי השחית כל בשר וגו', עבודת כוכבים דכתיב (דברים ד) פן תשחיתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל, כל שהמום פוסל בהן - דבר ערוה ועבודת כוכבים פוסלין בהן.	ותנא דבי ר' ישמעאל:															כה:
ותנא דבי ר' ישמעאל מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן מאי דריש בהו?																כה:
מיבעי ליה: פרט לחולה זקן ומזוהם.	[תנא דבי ר' ישמעאל]															כה:
ות"ק, דאפקינהו להני קראי לרובע ונרבע, חולה זקן ומזוהם מנא ליה?																כה:
נפקא ליה מן הצאן מן הכבשים ומן העזים	[ת"ק]															כה:
ולתנא דבי ר' ישמעאל																כה:
אורחיה דקרא לאישתעווי הכי.	[תנא דבי ר' ישמעאל]															כה:
איזהו מוקצה - המוקצה לעבודת כוכבים וכו'.																כה:
אין אסור אלא מוקצה לשבע שנים, שנאמר (שופטים ו) ויהי בלילה ההוא ויאמר לו ה' קח את פר השור אשר לאבין ופר השני שבע שנים	ר"ל:															כה:
והתם מוקצה בלחוד הוה? נעבד נמי הוה																כה:
מוקצה לעבוד ולא עבדוהו.	רב אחא בר יעקב:															כה:
לעולם עבדוהו, וחידוש הוא כדר' אבא בר כהנא:	רבא:															כה:
שמנה דברים התירו באותו לילה: חוץ, ולילה, וזרות, וכלי שרת, וכלי אשירה, ועצי אשירה, ומוקצה, ונעבד.	דאמר רבי אבא בר כהנא															כה:
מנין למוקצה מן התורה - שנאמר (במדבר כ"ח) תשמרו להקריב לי במועדו - כל שעושין לו שימור.	רב טובי בר מתנה א"ר יאשיה:															כט:
אלא מעתה, אייתית אימרא דצומא ולא עביד ליה שימור - ה"נ דלא חזו להקרב?	מתקף לה אביי:															כט:
אנא, תשמרו להקריב לי במועדו, קאמינא לי - ולא לאדון אחר, ואיזהו אחר שמקריבין לו - הוי אומר זו עבודת כוכבים.	א"ל: [רב טובי בר מתנה]															כט:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

תמורה-כל האסורין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וליהול עליה אתנן למפרע										ז		כט.	
שקדמה והקריבתו.	רבי אלעזר:									!	◇	כט:	
היכי דמי?										^		כט:	
אי נימא דאקניה ניהלה לאלתר										!		כט:	
פשיטא דמותר, דעד כאן לא בא עליה										ז		כט:	
ואלא דאמר לה לא ניקני לך עד שעת ביאה										!	◇	כט:	
מי מציא מקרבה ליה? (ויקרא כ"ז) איש כי יקדיש את ביתו קדש לה' אמר רחמנא מה ביתו - ברשותו, אף כל - ברשותו										ז		כט:	
לא צריכא, דאמר לה לא ניקניה לך עד שעת ביאה, ואי מצטריך לך - ניקני לך מעכשיו.										!	◇	כט:	
קדמה והקדישתו מאי?	בעי רב אושעיא:									^	◇	כט:	
תפשוט ליה מדרבי אלעזר										ז		כט:	
קדמה והקריבתו	דאמר רבי אלעזר:									ז	◇	כט:	
הקריבתו הוא דשרי דהא ליתיה בשעת ביאה, אבל הקדישתו - אסור										ז		כט:	
דרבי אלעזר גופא קמבעי ליה מי אמרינן הקריבתו אמר רבי אלעזר דמותר דהא ליתיה בשעת ביאה אבל הקדישה דאיתא בשעת ביאה אסור, או דלמא: כיון דתנן אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט - הקדישתו מותר, וכל שכן הקריבתו?										!	◇	כט:	
תיקו:										■	◇	כט:	
בא עליה ואחר כך נתן לה - אתננה מותר:	אמר מר:										■	◇ <	כט:
בא עליה ונתן לה, ואפי' עד שנים עשר חדש - אתננה אסור	והתניא:									ז	■	◇	כט:
לא קשיא, הא - דאמר לה הבעלי לי בטלה זה, הא דאמר לה הבעלי לי בטלה סתם.	רב חנן בר רב חסדא:									!	◇	כט:	
וכי אמר לה הבעלי לי בטלה זה מי מיתסרי והא מחוסר משיכה										ז		כט:	
בזונה עובדת כוכבים - דלא קניא במשיכה דבמענות קניא]										!	◇	כט:	
ואיבעית אימא: אפי' בזונה ישראלית כגון דקאי בחצרה.										!	◇	כט:	
הא יהבית לה מעיקרא										ז		כט:	
דשוויה לה אפותיקי, ואמר לה אם עד יום פלוני יהיבנא לך זוזי - מוטב ואם לאו טלה באתננך.										!	◇	כט:	
אחד אתנן זכר, ואחד אתנן כל עריות - אסור חוץ מאתנן אשתו נדה, מ"ט - (דברים כ"ג) זונה כתיב והא - לאו זונה היא.	רב:									◆	■	◇	כט:
אפילו אשתו נדה, מאי טעמא (דברים כ"ג) תועבה כתיב, והא תועבה היא.	לוי:									◆	■	◇	כט:
ולוי נמי, והכתיב זונה										ז		כט:	
ההיא - זונה ולא זונה.	אמר לך: [לוי]									!	◇	כט:	
ורב ההיא זונה ולא זונה מנא ליה?										ז		כט:	
נפקא ליה מדרבי	[רב]									!	◇	כט:	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-<u>key</u>:</p>
---	-------------------------

תמורה-כל האסורין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
אין אתנן אסור אלא אתנן כל העריות הבאות לו בעבירה אבל אתנן אשתו נדה, ושנתן לה שכר פקיעתה, ושנתנה לו באתננו כולן מותרין אף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר שנאמר (יחזקאל י"ז) ובתוך אתנן ואתנן לא ניתן לך ותהי להפך.	דתניא, רבי:													כט:
ורב, האי תועבה מאי עביד ליה?														כט:
מיבעי ליה כדאביי	[רב]													כט:
זונה עובדת כוכבים - אתננה אסור, מ"ט - כתיב הכא תועבה כי תועבך ה' אלוךך הוא וכתיב התם (ויקרא י"ח) כי כל אשר יעשה מכל התועבות האל, מה להלן - עריות שאין קדושין תופסין בה, ה"נ בזונה שאין קדושין תופסין בה. וכהן שבא עליה - אין לוקה עליה משום זונה, מ"ט דאמר קרא (ויקרא כ"א) לא יהלל זרעו - מי שזרעו מיוחס אחריו, יצא עובדת כוכבים - דאין זרעו מיוחס אחריו. זונה ישראלית - אתננה מותר, מה טעם - דהא קדושין תופסין בה וכהן שבא עליה - לוקה משום זונה, מ"ט - דהא זרעו מיוחס אחד זה ואחד זה - אתננה אסור, וכהן הבא עליה - לוקה משום זונה מ"ט - ילפי מהדדי, מה זונה ישראלית - בלאו, אף זונה עובדת כוכבים - בלאו, ומה אתנן זונה עובדת כוכבים - אסור, אף אתנן זונה ישראלית - אסור.	דאמר אביי:													כט:
אחד זה ואחד זה - אתננה אסור, וכהן הבא עליה - לוקה משום זונה מ"ט - ילפי מהדדי, מה זונה ישראלית - בלאו, אף זונה עובדת כוכבים - בלאו, ומה אתנן זונה עובדת כוכבים - אסור, אף אתנן זונה ישראלית - אסור.	רבא:													כט:
אחד זונה עובדת כוכבים, ואחד זונה ישראלית - אתננה אסור	מיתבי:													כט:
תיובתא דאביי														כט:
הא מני - הא מני - ר' עקיבא היא	אמר לך אביי:													כט:
אין קדושין תופסין בחייבי לאוין	דאמר: [רבי עקיבא]													כט:
כגון אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט אתננה אסור	והא קתני סיפא:													כט:
והא קמשמע לן - דכל זונה לא תפסי בה קדושין, דומיא דאלמנה דלא תפסי בה קידושין.														כט:
ולרבא מאי שנא דקתני כגון אלמנה לכ"ג														כט:
דומיא דאלמנה מה אלמנה לא לקי עד דמתרי בה, אף זונה - עד דאמר הא לך לאפוקי מדרבי אלעזר	[רבא]													כט:
פנוי הבא על פנויה שלא לשם אישות - עשאה זונה	דאמר רבי אלעזר:													כט:
אבל היכא דזונה מעיקרא - ה"נ דאסור.														כט:
כי קתני הא - בעריות שאין קדושין תופסין בה	ל"א:													כט:
אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט - אתננה אסור	והא קתני סיפא:													כט:
והא הני - קדושין תופסין בהן														כט:
הא מני - רבי אלעזר היא														כט:
פנוי הבא על פנויה שלא לשם אישות - עשאה זונה	דאמר רבי אלעזר:													כט:
אי ר' אלעזר מאי איריא אלמנה? ניתני פנויה														ל.
אלמנה איצטריך, סלקא דעתך אמינא - הואיל ובנין אב הוא - לא ניתסרו, קא משמע לך:														ל.